

ปฐมกาล

การเนรมิตสร้างโลกและมนุษย์

๑^๑ ในปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน ๒ แผ่นดินก็ว่างเปล่า ความมืดอยู่เหนือน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือน้ำนั้น

๓ พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง” ๔ ความสว่างก็เกิดขึ้น “พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และทรงแยกความสว่างออกจากความมืด ๕ พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่า วัน และความมืดนั้นว่า คืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันแรก

๖ พระเจ้าตรัสว่า “จงมีอากาศในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน” ๗ พระเจ้าทรงสร้างอากาศนั้นขึ้น แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้อากาศขึ้นออกจากน้ำที่อยู่เหนืออากาศ ก็เป็นดั่งนั้น ๘ พระเจ้าจึงทรงเรียกอากาศนั้นว่า ฟ้า ๙ มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่สอง

๑๐ พระเจ้าตรัสว่า “น้ำที่อยู่ใต้ฟ้า จมรวมอยู่แห่งเดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น” ก็เป็นดั่งนั้น ๑๑ พระเจ้าจึงทรงเรียกที่แห่งนั้นว่า แผ่นดิน และที่ซึ่ง

น้ำรวมกันนั้นว่า ทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ๑๒ พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดพืช คือ ผักหญ้าที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผล มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน” ก็เป็นดั่งนั้น ๑๓ แผ่นดินก็เกิดพืช คือ ผักหญ้าที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลมีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ๑๔ มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่สาม

๑๕ พระเจ้าตรัสว่า “จงมีดวงสว่างบนฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้ดวงสว่างเป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี ๑๖ และให้เป็นดวงสว่างบนฟ้า เพื่อส่องสว่างบนแผ่นดิน” ก็เป็นดั่งนั้น ๑๗ พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างขนาดใหญ่ไว้สองดวง ให้ดวงใหญ่ครองวัน ดวงเล็กครองคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วย ๑๘ พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านั้นไว้บนฟ้า ให้ส่องสว่างบนแผ่นดิน ๑๙ ให้ครองวันและคืน และแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ๒๐ มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่สี่

๒๐ พระเจ้าตรัสว่า “น้ำจึงอุดมด้วยฝูงสัตว์ที่มีชีวิต และนกจึงบินไปมาข้ามฟ้าเหนือแผ่นดิน” ๒๑ พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสัตว์ที่มีชีวิตนานาชนิด ซึ่งแหวกว่ายอยู่ในน้ำเป็นฝูง ๆ ตามชนิดของมัน และนกต่าง ๆ ตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ๒๒ พระเจ้าจึงทรงอวยพระพรแก่สัตว์เหล่านั้นว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้น จนเต็มน้ำในทะเล และให้นกทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน” ๒๓ มีเวลาเย็น และเวลาเช้า เป็นวันที่ห้า

๒๔ พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน กือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลานและสัตว์ป่าตามชนิดของมัน” ก็เป็นดังนั้น ๒๕ พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

๒๖ แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา” ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศและฝูงสัตว์ ให้ปกครองแผ่นดินทั่วไป และสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน” ๒๗ พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของ

พระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง”

๒๘ พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่มนุษย์” ตรัสแก่เขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน” ๒๙ พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด เราให้พืชที่มีเมล็ดทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และต้นไม้ทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมัน แก่เจ้า เป็นอาหารของเจ้า ๓๐ ฝ่ายสัตว์ทั้งหลายบนแผ่นดิน นกทั้งปวงในอากาศ และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินทุกสิ่งทุกอย่างที่มีลมปราณนั้น เราให้พืชเขียวสดทั้งปวงเป็นอาหาร” ก็เป็นดังนั้น ๓๑ พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ทรงเห็นว่าดีนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่หก

๓๒ พืชและแผ่นดิน และบริวารทั้งสี่ ที่มีอยู่ในนั้น พระเจ้าทรงสร้างสำเร็จดังนี้แหละ วันที่เจ็ด พระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ที่ทรงกระทำมานั้น ในวันที่เจ็ดนั้นก็ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำ

“พระเจ้าจึงทรงอวยพระพรแก่วันที่เจ็ด
ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์”
เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพัก
จากการงานทั้งปวง ที่พระองค์ทรง
กระทำในการเนรมิตสร้าง

สวนเอเดน

๔ เรื่องฟ้าสวรรค์และแผ่นดินที่
พระเจ้าทรงสร้างมีดังนี้

ในวันที่พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดิน
และฟ้าสวรรค์ ๕ ต้นไม้ตามทุ่งนา
ยังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดิน และพืชตามทุ่ง
นาก็ยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเจ้ายัง
มิได้ทรงทำให้ฝนตกบนแผ่นดิน ทั้งยัง
ไม่มีมนุษย์ที่จะทำอะไรไถนา ๖ แต่มีน้ำ
พลุ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน ทำให้พื้นดิน
เปียกทั่วไป ๗ พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์
ด้วยผงกลีดิน ระบายลมปราณเข้าทาง
จมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต”

๘ พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้
ที่เอเดน ทางทิศตะวันออก และให้
มนุษย์ที่พระองค์ทรงปั้นมานั้นอยู่ที่นี่
๙ แล้วพระเจ้าทรงให้ต้นไม้ทุกชนิดที่
งามน่าดูและที่น่ากินเป็นอาหารงอกขึ้น
จากดิน มีต้นไม้แห่งชีวิตต้นหนึ่ง ๑๐ อยู่
ท่ามกลางสวนนั้น กับต้นไม้แห่งความ
สำนึกในความดีและความชั่วต้นหนึ่ง
ด้วย

๑๑ มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลจากเอเดน
รดสวนนั้น จากที่นั้นก็แยกออกเป็นสี่
สาย ๑๒ ชื่อแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิสอน
เป็นแม่น้ำที่ไหลรอบแผ่นดินฮาวิล่าห์
ที่นั้นมีแร่ทองคำ ๑๓ ทองคำที่เมืองนั้น
เป็นทองคำเนื้อดี และมียางไม้ตะคร้ำ
และโมรา ๑๔ ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือ
กิฮอน ไหลรอบแผ่นดินกูซ ๑๕ ชื่อแม่
น้ำสายที่สามคือไทกริส ไหลไปทาง
ทิศตะวันออกของเมืองอัสซีเรีย และ
แม่น้ำสายที่สี่ชื่อยูเฟรติส

๑๕ พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอยู่
ในสวนเอเดน ให้ทำและรักษาสวน
๑๖ พระเจ้าจึงทรงบัญชาแก่มนุษย์นั้นว่า
“บรรดาผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากิน
ได้ทั้งหมด ๑๗ เว้นแต่ต้นไม้แห่งความ
สำนึกในความดีและความชั่ว ผลของ
ต้นไม้ นั้นอย่ากิน เพราะในวันใดที่เจ้า
ขึ้นกิน เจ้าจะต้องตายแน่”

๑๘ พระเจ้าตรัสว่า “ไม่ควรถวาย
ผู้จะอยู่คนเดียว เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์
ที่สมกับเขาขึ้น” ๑๙ พระเจ้าจึงทรงปั้น
บรรดาสัตว์ในท้องทุ่งและนกในท้องฟ้า
ให้เกิดขึ้นจากดิน แล้วทรงนำมายังชาย
นั้น เพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อนั้นว่าอะไร
ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทั้งปวง ที่มีชีวิตว่า
อย่างไร สัตว์นั้นก็ก็มีชื่ออย่างนั้น ๒๐ ชาย

นั้นจึงตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน และนกในอากาศและบรรดาสัตว์ป่า แต่ชาชนนั้นยังหามีกู่อุปถัมภ์ที่สมกับตนไม่^๑แล้ว พระเจ้าจึงทรงกระทำให้ชาชนนั้นหลับสนิท ขณะที่เขาหลับสนิทอยู่ พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา แล้วทำให้เนื้อติดกันเข้าแทนกระดูกอย่างเดิม^๒ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชาชนนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง แล้วทรงนำมาให้ชาชนนั้น^๓ชายจึงว่า

“นี่แหละกระดูกจากกระดูกของเรา

เนื่องจากเนื้อของเรา

จะต้องเรียกว่า หญิง^๑

เพราะหญิงนี้ออกมาจากชาย”

^๒“เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงจากบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน”^๓ ทั้งผู้ชายและภรรยาของเขาเปลือยกายอยู่และไม่อายกัน

มนุษย์ไม่เชื่อฟังพระเจ้า

๓ ในบรรดาสัตว์ป่าที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น งูฉลาดกว่าหมด มันถามหญิงนั้นว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสห้ามว่า ‘อย่ากินผลจากต้นไม้ใด ๆ ใน

สวนนี้”^๑ หญิงนั้นจึงตอบว่า “ผลของต้นไม้ต่าง ๆ ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสห้ามว่า ‘อย่ากินหรือถูกต้องเลย มิฉะนั้นจะตาย’” “งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าจะไม่ตายจริงดอก เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า เจ้ากินผลไม้ในวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือสำนึกในความดีและความชั่ว”^๒ เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นน่ากินและน่าดูด้วย ทั้งเป็นต้นไม้ที่มุ่งหมายจะให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้ขึ้นมากิน แล้วส่งให้สามีกินด้วย เขาก็กิน^๓ ตาของเขทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงสำนึกว่าตนเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดร่างไว้

เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน ชาชนนั้นกับภรรยาก็หลบไปซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้ในสวนนั้น ให้พ้นจากพระพักตร์พระเจ้า “พระเจ้าทรงเรียกชาชนนั้นและตรัสถามเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”^๑ ชาชนนั้นทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวนก็เกรงกลัว เพราะข้าพระองค์เปลือย

ก มธ. ๑๓:๕; มก. ๑๐:๓-๘; ๑ คร. ๖:๑๖; อฟ. ๕:๓๑ ข วว. ๑๒:๕; ๒๐:๒

^๑ ครึ่งนี้ ฮีบรู เล่นคำ ถ้าจะให้คงรูปจะแปลเป็นอย่างนี้ก็ได้ “จะต้องเรียกว่า ชายา เพราะชายานี้ ออกมาจากชาย”

กายอยู่ จึงได้ซ่อนตัวเสีย” “พระองค์
จึงตรัสว่า “ใครเล่าบอกเจ้าว่าเจ้า
เปลือยกาย เจ้ากินผลไม้ที่เราห้ามมิให้
กินนั้นแล้วหรือ” “ชายนั้นทูลว่า
“หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กินกับ
ข้าพระองค์นั้น ส่งผลไม้มาให้ข้า
พระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”
“พระเจ้าตรัสถามหญิงว่า “เจ้าทำ
อะไรไป” หญิงนั้นทูลว่า “งูล่อลวง
ข้าพระองค์” ข้าพระองค์จึงได้รับประ
ทาน” “พระเจ้าจึงตรัสแก่งูว่า

“เพราะเหตุที่เจ้าทำเช่นนั้น
เจ้าจะต้องถูกสาปแช่งมากกว่า
สัตว์ใช้งานและสัตว์ป่าทั้งปวง
จะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง
จะต้องกินผงกลีดินจนตลอด
ชีวิต

“เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรู
กัน”
ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์
พันธุ์ของเขาด้วย
พงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของ
เจ้าแตก
และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขา
ฟกช้ำ”

“พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า
“เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากขึ้น
มากมาย
ในเมื่อเจ้ามีครรภ์และคลอดบุตร
ถึงกระนั้นเจ้ายังปรารถนาสามี
และเขาจะปกครองตัวเจ้า”

“พระองค์จึงตรัสแก่อาดัม^๑ ว่า
“เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพยุขของ
ภรรยา
และกินผลไม้ที่เราห้าม
แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะ
ตัวเจ้า
เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วย
ความทุกข์ลำบากจนตลอดชีวิต
“แผ่นดินจะให้ต้น ไม้ และพืชที่มี
หนามแก่เจ้า”
และเจ้าจะกินพืชต่าง ๆ ของ
ทุ่งนา

“เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า
จนเจ้ากลับเป็นดินไป
เพราะเราสร้างเจ้ามาจากดิน เจ้า
เป็นผงกลีดิน
และจะต้องกลับเป็นผงกลีดิน
ดังเดิม”

๒๐ ชายนั้นเรียกภรรยาของตนว่า
เอวา^๒ เพราะนางเป็นมารดาของ

ปวงชนทั้งชีวิต ^{๒๐}พระเจ้าทรงทำเสื้อ
ด้วยหนังสัตว์ให้อาדםกับเอวาสวมปก
ปิดกาย

^{๒๑}แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด
มนุษย์มาเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเรา
แล้วโดยที่รู้สำนึกในความดีและความ
ชั่ว บัดนี้ อย่าปล่อยให้เขายื่นมือไป
หยิบผลต้นไม้แห่งชีวิต” มากิน แล้วมี
อายุยืนชั่วนิรันดร์” ^{๒๒}เพราะเหตุนั้น
พระเจ้าจึงทรงขับไล่เขาออกไปจาก
สวนเอเดน ให้ไปทำไร่ทำสวนในที่ดิน
ที่ตัวถือกำเนิดมานั้น ^{๒๓}พระองค์
ทรงไล่ชายนั่นออกไป และทรงตั้ง
พวกเกราบ ^๑ ทางด้านทิศตะวันออก
แห่งสวนเอเดน และตั้งกระบี่เพลิงอัน
หนึ่งที่หมุนได้รอบทิศ ไว้เฝ้าทางที่จะ
เข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้น

THAI HOLY BIBLE

THAILAND BIBLE SOCIETY
BANGKOK, THAILAND

Printed in Korea

Thai Bible R93

TBS-1993- 6M

ISBN 974 8183 02 5